

højtærede Landbrugsminister sagde, stoget meget, siden den gamle Lov blev vedtaget. Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]) mente angaaende Rejseudgifterne til Kommissionsmedlemmerne, at det var ganske forkasteligt, at man ikke i Lovforslaget havde bestemt, at de skulde have 2den Klasses Jernbanebilletter. Jeg er ikke enig med ham i den Betragtning, og det er jeg ikke af den simple Grund, at jeg ikke tror, disse Kommissionsmedlemmer i al Almindelighed, naar de rejser ud i deres Amt, vilde benytte deres Ret til at køre i 2den Klasses Kupè. De vil efter min Opfattelse alligevel køre paa 3die Klasse og saa maaské tage den Fortjeneste, der kan blive. Det er ikke, fordi jeg misunder dem; men jeg synes, det er rigtigst, at Lovene bliver saa reelle og regelrette som muligt. Saadan vil det gaa i de allerfleste Tilfælde. Vi ved jo fra os selv, at naar vi skal ud i vore egne Omgivelser og ikke ud paa lange Rejser, rejser vi paa 3die Klasse, selv om vi har Ret til at rejse paa 2den Klasse. Derfor tror jeg, det vil være forsvarligt kun at give disse Kommissionsmedlemmer Ret til at rejse paa 3die Klasse.

Der er et Spørgsmaal vedrørende § 2, som har været omtalt i Folketinget, det angaar, hvem der er berettiget til at komme i Betragtning. Der staar i Paragraffen: „Berettiget til at komme i Betragtning efter denne Lov er enhver Mand eller ugift Kvinde“. Et Mindretal i Folketinget har ment det rigtigst at stryge Ordet „ugift“, saa der kom til at staa, at enhver Mand eller Kvinde, som opfylder Betingelserne, skulde have Ret til at overtage et saadant Husmandsbrug. Den højtærede Minister er imidlertid gaaet meget stærkt imod det, medens jeg synes, man burde have aabnet en saadan Adgang. I § 22 findes en Bestemmelse, der er værre. I 1ste Stykke hedder det, at naar Ejeren afgaar ved Døden, kan hans Enke overtage Ejendommen; men i 2det Stykke staar der, at hvis hun gifter sig igen, kan hun ikke beholde Husmandsbruget, medmindre Manden opfylder Betingelserne i § 3, og i 3die Stykke staar der, at det samme bliver at iagttage, hvis en anden Kvinde — det vil sige en ugift Kvinde —, der er kommet i Besiddelse af et Husmandsbrug, hvad hun jo ifølge Loven kan, skulde være saa heldig eller uheldig at blive gift med en Mand, som ikke opfylder disse Betingelser; saa kan dette Ægtepar ikke beholde Bruget. Jeg synes, at det er forkert, og jeg synes, at den højtærede Landbrugsminister maatte kunne være gaaet

med til, at der her indførtes en Dispensationsbestemmelse, saa at man i særlige Tilfælde kunde give Tilladelse; thi det forekommer mig, at der maa kunne gives Tilfælde, hvor det vil volde Uret, at Loven er formet, som den er. Jeg ser ikke, at dette Spørgsmaal har været fremme i Folketinget, saa jeg vil gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister, om han vil modsætte sig, at der for saadanne særlige Tilfældes Skyld gives en Dispensationsbestemmelse.

Bestemmelserne i § 3 angaaende den Alder, vedkommende skal have — der staar, at de som Regel ikke maa være under 25 og ikke over 50 Aar gamle —, er jeg noget betænkelig ved efter den højtærede Ministers Udtalelser, idet han meget stærkt understregede, at det kun skulde være i ganske særlige Tilfælde, man kunde afvige derfra. Jeg vilde gerne, at man ikke tager alt for strengt paa denne Bestemmelse. Efter den Maade, hvorpaa Loven af 4. Oktober 1919 er blevet praktiseret, har man mange Eksempler paa, at fuldt kvalificerede Folk paa 23 eller 24 Aar har faaet Lov til — jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg siger, at vi har gjort det paa Trods af Loven — at overtage saadanne Brug, fordi man har fundet det uforsvarligt at skyde en Mand ud i 23 Aars Alderen med en sammensparet Kapital paa 3 000 Kr. Jeg synes, at de Udtalelser, den højtærede Landbrugsminister fremsatte i denne Forbindelse, var saa udprægede, at jeg var en lille Smule ked af, at de var holdt i den Form, de havde.

Med Hensyn til Lovforslagets § 6, Bestemmelsen om offentlig Jord, som f. Eks. Kommunen ejer, har vi jo ønsket, at det skulde komme ind under Reglerne i Jordloven af 4. Oktober 1919. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor den højtærede Landbrugsminister ikke vil imødekomme det, og at det skal ind under andre Bestemmelser; men det har man heller ikke kunnet faa igennem.

I § 7 indfører man de samme Laanbestemmelser for Byggelaan som i Loven af 4. Oktober 1919, og det kan kun glæde os, at man baade fra Venstres og det konservative Folkepartis Side saa stærkt understreger det gode Princip, som er nedlagt i den Lov. Det kostede os for Resten megen Møje i 1919 at faa det Princip fæstnet, at man skulde have det ind under bestemt Form. Der er indført en Bestemmelse om, at det Maksimumsbeløb, der skal fastsættes, saa vidt muligt skal være bestemt inden den 1. December. Det tror jeg ogsaa er en gavn-